

Paul van Loon

Weerwolfnachtbaan

Tekeningen Hugo van Look

Leopold / Amsterdam

Op een middag in Kaatsheuvel...

'Is iedereen er?' vraagt meester Frans.

Hij staat voor in de bus.

Dolfje kijkt om.

Achter hem zit Noura.

Ze draagt een rode jas.

Grappig, net Roodkapje, denkt Dolfje.

Noura lacht naar hem.

'Leuk was het, vond je niet?'

Dolfje knikt.

'Vooral het Sprookjesbos.

Daar voel ik me... thuis.

Daar zijn ook wolven.

Net als w...'

'Ssst,' fluistert Noura.

'Oeps!'

Dolfje kijkt om zich heen.

Gelukkig heeft niemand hem gehoord.

Rick, die naast hem zit, praat tegen Daan.

Alle kinderen praten opgewonden door elkaar heen.

'Ik wil graag nog een keer naar de Efteling,'
fluistert Dolfje.

'Met pa en ma en met Timmie, natuurlijk.

Dat zou leuk zijn!'

'Mag ik dan ook mee?' vraagt Noura.

Dolfje glimlacht.

'Natuurlijk.'

Noura is zijn beste vriendin.
Net als Dolfje is zij een weerwolf.
Dat weten alleen Dolfje, Timmie en zijn familie.
En opa weerwolf natuurlijk.
'Oké,' roept meester Frans.
'Even opletten, jongens en meisjes.
Wie er niet is, moet nu zijn vinger opsteken...'
Meteen steekt Rick zijn hand in de lucht.
'Ik ben er niet, mees.
Ik zit nog steeds in die achtbaan.
Joris en de draak.
Die is supergaaf!'
'ADHD!' fluistert Vincent.
'Vincent!' waarschuwt meester Frans.
Dan glimlacht hij naar Rick.
'Dat is mooi, Rick.
Kom nou maar terug in de Werkelijkheid.
We zitten nu in de bus.
En we gaan terug naar onze school.
Als de chauffeur ook komt, tenminste.
Die is even gaan plassen, geloof ik.'
Alle kinderen lachen.
Dolfje kijkt door het raam.
De bus staat op de enorme parkeerplaats.
Er staan duizenden auto's.
Verderop ligt de ingang van de Efteling.
Boven de poort steken drie scherpe punten hoog
in de lucht.
Het lijken reusachtige hoeden van tovenaars.

Of van heksen.

Opeens stapt een kleine man met een pet de bus in.

‘Ah, de chauffeur,’ zegt meester Frans.

‘Maar... u bent iemand anders!’

U bent niet de chauffeur die ons gebracht heeft.

Hoe kan dat?’

De chauffeur kruipt achter het stuur.

Hij blijft staan.

Zo kan hij met zijn voeten net bij de pedalen.

Zijn armen lijken te kort voor het grote stuur.

Even kijkt hij over zijn schouder.

Donkere ogen gloeien onder zijn pet.

Op zijn kaken staan woeste bakkebaarden.

En hij heeft puntige oren.

Dolfje voelt een rillinkje op zijn rug.

Die man ziet er best eng uit.

Maar hij lacht vrolijk.

Hij spreidt zijn korte armen, alsof het vleugels zijn.

‘Niemand weet!’

Niemand weet...’

Wat een gek antwoord, denkt Dolfje.

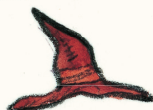
Wat betekent dat nou weer?

Raar, hoor!

Dolfje kijkt naar meester Frans.

Die haalt zijn schouders op.

De bus start met veel gegrom.

Dolfje kijkt weer naar buiten, naar de volle
parkeerplaats.
Steeds meer auto's vertrekken.
Opeens gebeurt er iets gekks.
Dolfje ziet niets meer.
Alsof er grijs plakband over de ruiten wordt
geplakt.
Het is meteen donkerder in de bus.
Dolfje kijkt achterom naar Noura.
'Wat is dat?' fluistert hij.
'Weet ik niet, Dolfje.
Dikke mist, denk ik.'
Plotseling gaat het portier weer
open.
De chauffeur kijkt even opzij.
Hij lijkt niet verbaasd.
Maar Dolfje ziet iets vreemds.
Dikke slierten mist drijven de
bus in.
Er klinkt gefluister.
Dolfje ziet de voorste
stoelen en de chauffeur al
niet meer.
Alles vervaagt.
'Meester!' roept Dolfje.
Maar meester Frans geeft
geen antwoord.
Zijn hoofd rust op zijn
schouder.

Het lijkt of hij slaapt.
Dan is hij onzichtbaar door de mist.
Snel verspreiden de slierten zich door de bus.
Ze lijken op wapperende jurken.
Dolfje begrijpt er niets van.
Hij hoort vreemde stemmen.
Akelig gelach...
Dolfje kijkt om.
Links en rechts zitten grijze gedaantes doodstil.
Het lijkt of alle kinderen in slaap vallen.
Ook Vincent.
Hij zakt in elkaar op zijn stoel.
Iedereen valt in slaap! denkt Dolfje.
De mist hangt nu overal in de bus.
Bijna alle kinderen slapen nu.
Naast hem snurkt Rick ook al.
En die is toch altijd heel actief.
Dolfje wordt duizelig.
Zijn oogleden zijn zwaar.
'Nee, ik wil niet,' mompelt Dolfje.
Hij wil wakker blijven.
Maar dat lukt niet.
Het laatste wat hij hoort is een gil.
Stemmen kakelen:
'Grijp haar, Vitamina.'
'Hi, hi...'
'Neem haar mee!'

1 *Verstoppen*

‘Oké, jongens en meisjes,’ zegt meester Frans.
‘De ouders staan al te wachten.
Allemaal vlug wegduiken.’
Langzaam opent Dolfje zijn ogen.
Hij kijkt verbaasd om zich heen.
Giechelend gaan alle kinderen op de vloer zitten.
Sommige wrijven in hun ogen.
Zijn zij ook net wakker?
Waar ben ik? denkt Dolfje.
O ja!
In de bus.
We zijn in de Efteling geweest.
Dat was leuk, zeg!
Maar... wat is er gebeurd?
Dolfje wrijft over zijn ogen.
Er was een vreemde mist.
Gillende stemmen.
Rare slierten.
En ik ben in slaap gevallen.
Iedereen viel in slaap, geloof ik.
Hoe kan dat?
‘Dolfje, zakken!’ zegt de meester.
Door de voorruit ziet Dolfje de school snel
dichterbij komen.
De straatlantaarns zijn al aan.
Voor de school staan de ouders te wachten.
Vlug laat Dolfje zich op zijn knieën zakken.

Wat zullen de ouders schrikken!
Maar waar is Noura?
Hij gluurt onder de stoelen door.
Nergens ziet hij haar rode jas.
De bus stopt.
Iedereen houdt zijn adem in.
‘Nog even wachten!’ zegt meester Frans.
Dolfje gluurt door de ruit.
Pa en ma staan voor de school.
Ze wachten op Dolfje en Timmie.
Timmie zit een klas hoger.
Daarom zit hij in de andere bus.
‘Nog even wachten...
NU!’ roept meester Frans.